

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberé!”

XIV. (LXIV.) ÉVF. 10. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1970. MÁJUS 15.

Laczkovszki János:

PECSÉT ÉS ZÁLOG

„Akiben ti is, minekutána hallottátok az igazság beszédét, üdvösségetek evangéliumát, amelyben hittetek is, megpecsételtetek az ígéretnel ama Szentlélekkel, Aki záloga a mi örökségünknek Isten tulajdon népének megváltására, az Ő dicsőségének magasztalására.” (Ef 1:3–14.)

Pünkösöd a Szentlélek kitöltésének emléknapja. Nagyon szegény és üres lenne azonban a keresztyénség ünneplése, ha csak egy időben távoli eseményre emlékezne, és nem ismerné saját megtapasztalásából a Szentlélekkel való beteljesedés örömeit, erejét és áldását.

A pünkösöd ünnepe emlékeztet minket egyrészt arra az igazságra, hogy a hozzánk hűséges Isten a maga idejében beváltotta minden ígértét, másrészt pedig felkínálja minden embernek Isten bűnbocsátó kegyelmét. Péter is kitarja a Szentlélekkel való beteljesedés lehetőségét, amikor a jóeli próféciára hivatkozva hitre, megtérésre és bűnbánatra hívja fel hallgatóinak figyelmét. „Mert néktek lett az ígért és a ti gyermekeiteknek és mindazoknak, kik messze vannak, valakit csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.”

Minden emberhez személyes közelségbe hozza az Isten ígérete az istenfiúság lehetőségét. Ezt a lehetőséget meg kell ragadni hit által, és részünk lehet a Szentlélek ajándékában.

Pál apostol a fenti ígében úgy tesz bizonyosságot a Szentlélekről, hogy az pecsét és zálog a hívők életében. Abban a korban is nagy jelentősége volt a pecsétnek. A pecsétken leginkább a tulajdonos képe, neve vagy jelmondata volt látható. Amikor valaki egy tárgyra rányomta bélyegét, az azzal a megvásárolt tárgyat sajátjának nyilvánította. Aki ilyen elpecsételt tárgyat el akart tulajdonítani, az magával a tulajdonossal találta magát szemben. Pál apostol ilyen elpecsételéshez hasonlítja a Szentlélekkel való beteljesedést.

A Szentlélek pecsét a megváltás művén

Sok szorongó kérdésre kaptak választ a Szentlélek ajándékában is részesülő tanítványok az első pünkösöd napján. Kell-e annál nagyobb bizonyosság Krisztus feltámadásának és mennybemenetelének valóságára, mint az, hogy a felházban együtt imádkozó gyülekezet személyesen részesül a vigasztaló, tanító és minden igazságra elvezető Szentlélek ajándékában? A Szentlélekkel való beteljesedés olyan erővel az apostolok számára, amely felszabadítja őket minden félelem alól és alkalmassá teszi őket arra, hogy dicsőítsék Megváltó Urukat. A Jordán partján a bemerítkező Úr Jézus felett megnyílik az ég, megjelenik felette a Szentlélek galambja és hallható az Atya bizonyágtétele: „Ez amaz én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm, őt hallgassátok!”

Pünkösöd napján a Krisztus vérében megváltott emberek felett nyílik meg az ég. A Szentlélek bizonyágtétele kiszélesedik, mert Isten gyermekeivé fogadja el a Krisztusban hívő, bűneit megbánó és a bűneiből megtérő embert. Ünnepi elpecsételése istenfiúságunknak a Szentlélekkel való beteljesedés.

A Szentlélek pecsét az ember újjászületésén

A pecsét a valódiság, hitelesség jele. Nikodémus, Izrael nagy tanítója felkeresi az Úr Jézust. Még meg sem fogalmazza gyötrő kérdését, az Úr máris válaszol neki: „Szükség néktek újonnan születetnek!... Ha valaki nem születik víztől és Szentlélektől, nem mehet be az Isten országába.” Nikodémus sehogy sem érti az újjászületés lehetőségét és mi-benlétét. Péternek is felteszik pünkösdkor a kérdést:

„Atyámfiai, mit cselekedjünk? Péter a Szentlélek ajándékában való részesülés feltételként a hitet, bűnbánatot, megtérést; a megtérés bizonyágtételként pedig a bemerítkezést jelöli meg. A bemerítkezés az ige tanítása szerint az újjászületés látható kiábrázolása. Bemerítkezhet az ember igazi bűnbánat és megtérés nélkül is. Isten azonban nem igazolja, nem adja rá pecsétjét az olyan cselekedetekre, amelyekben nincsen belső tartalom. Isten nem az ige hallgatásunkat, hanem az ígének akarata szerint való cselekvését, az ígének bennünk elvégzett munkáját hitelesíti a Szentlélek pecsétje által. A Szentlélek bennünk lakozása olyan bizonyágtétel a megváltott ember felé, amely állandóan emlékeztet minket arra, hogy Isten gyermekei vagyunk. E nélkül a bizonyosság nélkül nagyon könnyen bizonytalankodó, tántorgó lehet az ember élete.

Ennek az elpecsételésnek környezetünk felé is láthatónak kell lennie, noha az újjászületés az ember belső világában csendben és külső látványosság nélkül megy végbe. Ennek a belső átalakulásnak úgy kell láthatóvá lenni az életünkben, hogy a bennünk lakozó Szentlélek megtermi a szeretet, öröm, békesség, szívesség, jószág gyümölcseit. Ezek a lelki gyümölcsök dicsőítik az Atyát, aki kegyelmébe fogadott minket és munkálják embertársaink javát, akik között élünk.

A Szentlélek pecsét a mi hitünkön

Megváltó Urunk búcsúszavaiban is a hitre buzdítja tanítványait: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben, higgyetek énbenem!” (Jn 14:1.)

Pál apostol idejében, Rómában az arénák árnyékában egy jöhrű gyülekezet élt. Jóhíruket, amely messzire eljutott, nem a prédikálással, hanem az alázatos, engedelmes és áldozatos Krisztus-követéssel szereztek meg. A Szentlélek volt a márká hitükön. Amit cselekedtek, azt nem a saját erejük-ből, nem is a saját dicsőségük keresésére vették, hanem a Szentlélek ereje által tettek bizonyosságot az Isten szeretetéről és a Szentlélek ereje által járták a szolgálat útját.

Nagyon sok hamis hit van ezen a világon. Sokféle tévhitást hirdettek már emberek az Isten nevében és a Bibliára hivatkozva. A Szentlélek azt a hitet igazolja, amely cselekedetekben nyilvánul meg. A hit, ha cselekedetei nincsenek, meghalt önmagában. Ezért óvja János apostol is hallgatóit: „Szerettem, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött ki a világra.” (1 Jn 4:1.) A hamis tudomány sok kárt és zavar okozott már az Isten gyermekeinek az életében is. Mondjuk el imádságként az ének szavait: „Órizz hamis tudománytól, hogy mi ne tanuljunk mástól, és ne legyünk több más senki, hanem Krisztus, kiből kell bízni...”

A Szentlélek a mi reménységünk pecsétje is

„Aki záloga a mi örökségünknek”. Az Isten eddig beváltott ígéretei arra buzdítanak minket, hogy higgyünk teljes bizalommal abban, aki minden ígértét be fogja váltani. Krisztus megváltásából fakadó reménységünk átnyílik földi életünk határain. Mi, akik a Krisztus kegyelme által gyermekei lettünk, örökösársai vagyunk az egyszülött Fiúnak. A Szentlélek az Isten tulajdonjogát ábrázolja ki rajtunk. Olyan reménységben élünk itt a földön, hogy szolgáló életünk teljes jutalmát mennyi Atyánktól fogjuk megkapni. A Szentlélek ajándéka olyan, mint egy előleg, foglaló az Isten teljes ígéreteire nézve. Drága ajándék a Szentlélek ajándéka, hiszen egyrészt kapjuk az erőt és a kegyelmet a Szentlélek által, ahhoz, hogy e földön istenfiúságunkat meg tudjuk élni az Isten akarata és szent tetszése szeriart, másrészt pedig a reménységet táplálja bennünk és biztosítja az Isten ezután beteljesedő ígéreteit.

„Jöjj Szentlélek Úr Isten, munkálkodj mibennünk
Hogy teljünk meg erőddel, s bátorságot nyerjünk”.

Isten Lelkének erejével

Róma 15:14–21

Ma vedd szemügyre azokat, akik eredményesen képviselték Isten ügyét a földön. Láthatod, hogy minden nép-ből, ágazatból toborozta őket az Úr, nem tekintve azt, hogy annakelőtte mi volt a foglalkozásuk, hogy sok vagy kevés iskolával álltak-e a szent munkába. Isten kezébe vette őket és aztán eredeti képességeiket és felkészültségüket messze meghaladó eredmény-nyel áldotta meg munkájukat. Hogyan történhetett mindez? Pál a maga szolgálatát értelmezve így válaszol erre a kérdésre: „Krisztus cselekedett... általam... az Isten Lelkének ereje által”. Az eredményes szolgálat titka tehát ez volt a régmúlt időben. És most talán más, új titok rejtezik az eredmények mögött? Az Ige alapján nem tudhatunk más titokról, mert „Jézus Krisztus tegnap és ma és mind-örökké ugyanaz” (Zsid 13:8). Ma is ő az, aki cselekszik. Cselekszik, mégpedig úgy, hogy a Szentlélek által lakozást vesz minden újjászületett hívő szívében. Így vett lakozást benned is. Azóta van küldetésed, azóta van célja az életednek. A bűn halálra kárhoztató romlott gyümölcsei helyett lelki gyümölcsök termésére képesített és most már mennyi erővel gazdagon áldására lehetsz másoknak. Tudsz vezetni másokat, mert a Szentlélek vezet és támogat tanácsaival. Az Ige szavait élő, hiteles üzenetét teszi ajkadon e Lélek, s ha bántalom ér szolgálatodért, vagy nincs eredmény fáradozásod nyomán, megkeseredett szíved benne hathatós vigasztalóra lel.

Nála nélkül semmit sem cselekedhetsz. Ne feledd tehát, hogy minden eredményed őt illeti a hála. Mindenkor alázattal fogadd tanácsát és el-lenszégüléssel ne szomorítsd meg, ne kényszerítsd távozásra őt, mert a Szentlélek azoknak adatik, akik neki engednek. Imádkozz azért, hogy nap-ról napra jobban beteljesedhess vele, hogy élő vizek bőven áradó forrásává lehessen megszentelt életed.

„Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le
rád,
Égi lángod járja át szívem és a szám!
Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel!
Isten élő Lelke, jöjj, áldva szállj le
rád!”

Győri Kornél

Aldozat a békéért

Ezekben a hetekben mindenki, aki már nem sorolhatja magát a fiatal generációhoz, negyedszázados vagy esetleg annál is idősebb emlékekkel küzd. Néha olyan elevenen áll előttünk egy-egy fájdalmas vagy üdítő emlék, hogy szinte nem tudunk szabadulni tőle. Még most is el tud szorulni a szívünk, ha a borzalmas háború egy-egy drámai epizódjára emlékezve szinte újból átéljük azt.

Így tódul a „mi háborúnk” elejéről újból és újból egy kép elem, amitől nem tudok szabadulni, tehát leírom.

Alighogy megkezdte Németország Belgrád várát és kegyetlen bombázásával Jugoszlávia elleni háborúját 1941 virágvasárnapján — Hitler szerte váratlan és az egész világot meg-hökkentő akcióit vasárnap megkezdte-

ni —, Horthy is mozgósított, mitsem törődve n. n. iszterelnöke tragikus öngyilkosságával, amelyet mindenki úgy fogott fel, mint tiltakozást a Jugoszláviának szóló hadüzenet ellen.

Nekem is fel kellett vennem a katonai mungért. Nagyszombaton este már jugoszláv területre léptünk, és másnap, hűsvétvasárnap reggel Pacsér felé meneteltünk. Kézi- és tűzer-ségi fegyverek dörrenésének szünni nem akaró zaja nyomasztóan érzékeltette velünk, a szinte tegnap még békés otthonban élt katonákkal: háború van.

Még mielőtt századunk a falu elé ért, elült a harci zaj és sok házból, valamint a szerb templomtoronyból fehér kendőcskét lengetett a szél. A vezérkar rövid tanácskozása után megkaptuk a parancsot: meg kell „torolni” a partizánok „örvtámadását”. At kell fésülni a falut. — Nekem mint rajpa-rancsnoknak is kiosztottak egy utca-sort azzal, hogy „mindenkit, aki gya-

nús, vagy aki nem tud magyarul, a helyszínen fel kell koncolni!”

E parancs hallatára szinte elhűlt bennem a vér. Első gondolatom az volt: hogy lehet ilyen kegyetlenül os-toba parancsot adni? Ki nem „gya-nús”? Itt most mindenki fél és reszket, tehát mindenki „gyanús”. És miért kell annak a szerb néninek vagy bácsinak meghalnia, csak azért, mert ő csak a saját anyanyelvét érti? — Ebben a pillanatban a háború teljes esz-telensége állt előttem a maga mezte-lenségében. Hogy még szörnyűbb le-gyen a kép: arra kellett gondolnom, hogy éppen ebben az órában budapesti gyülekezetünkben hűsvéti istentisztele-ten vannak együtt az emberek.

Odaszóltam a parancsnoknak — egy fiatal tartalékos hadnagynak: — tudom, hol vagyok és tisztában va-gyok az esetleges következményekkel is, de meg kell mondanom, hogy ezt a parancsot végrehajtani lelkiismeretem-re hallgatva, képtelen vagyok.

Most is hálás vagyok akkori pa-rancsnokomnak, aki megértve lelkiis-mereti vívódásaimat, más beosztást adott. De aki helyettem kapta az ere-detileg nekem kiosztott utcasort — éppen az én döntésem miatt — ő sem ölt meg senkit. Úgy látszik, sokan mások sem hajtották végre a kegyetlen parancsot, ellenben összetereltek kb. 150 gyanúsak ftelt embert a faluban, akiket sortűzzel kivégeztek. Sajnos, ezek a kivégzések — amíg a faluban voltunk — naponta megismétlődtek, ha nem is olyan nagy létszámmal, mint az első napon.

Hosszú hónapokon át álmomban is visszatérő kép vésődött a lelkembe ar-ról, hogy mi a háború: a legdrágább emberi értékeket, az emberi életet is kegyetlenül pusztító démoni erők esz-telen tombolása. A békéért viszont a legnagyobb áldozatot is érdemes hozni!

Hecker Ádám

HÍREK

Az imahét alkalmából az Egyházak Világtanácsa genfi központja munkájáról 45 perces adást közvetített a televízió. 1970. január 25-én, 10 órakor „Imahét a keresztyén egységért” címmel, nemcsak Svájcban, hanem az Eurovízió közvetítésével, több nyugat-európai államban látható volt az adás.

Addisz Abeba városában tervezik az Ökumenikus Egyházak Tanácsa Központi Bizottságának legközelebbi ülését. Az 1971. januárjára tervezett találkozón 120 állam küldöttségét várják. Öt új egyház felvételéről is döntenek ezen a napon. A felvételüket kérő tag egyházak között van a Nigériai Baptista Szövetség is, amelynek jelenleg 82 000 fellelti a taglétszáma.

Megjelent az új angol Biblia

A március 19-i Baptist Times az 1. oldalon számol be az új angol Biblia kiadásáról. Több oldalon keresztül foglalkozik a — szinte nemzeti ünneppé okozó — új Bibliával. Két fényképet is közöl, egyiken fiatalok tartják kezükben a nyitott Könyvek Könyvét, a másikon a Westminster székesegyház látható ill. alig látható a nagy gyülekezet miatt, ugyanis hálaadó istentiszteletet tartanak az új angol Biblia kiadása alkalmából. A képen látható Dr. C. H. Dodd professzor, amint egy tiszteletpéldányt nyújt át James Grantnek, a Baptista Unió elnökének. Az új Biblia magában foglalja az apokrifus könyveket is. Az „Oxford and Cambridge University Press” kiadásában jelent meg.

A dél-afrikai keresztyének vezetői felemelték tiltakozó szavukat a rasszizellen. A „Johannesburg Sunday Times” című lap szerint 70 dél-afrikai egyházi vezető nyilvánított véleményt a faji megkülönböztetés ellen. „Isten engedelmességében egyetlen ország területén sem támogatják keresztyén emberek a jogellenes megkülönböztetéseket. A bőrszín, a fajok, a vallások, vagy nemek szerinti megkülönböztetés ellentétben áll a Bibliával.” —szó—

ANYAI ARCOK

1 Kir 3:16—23

Emberi életünket a harcok és a próbatételek mutatják be igazán és hitelesen. A próbák felszínre hozzák életünk salakjait, de értékeit is. Mindig az az ember közelíti meg a helyes életideált, akinek életéből a megpróbáltatások a legtöbb rejtett, lelki értéket hozzák napfényre! S azok tartoznak az üres szívűek közé, akiknek csak salakot és szemetet vethetnek életük partjára a szorongatás és megpróbáltatás hullámai. Igénk bemutat nekünk néhány emberarcot, köztük a legszebbet, az édesanya arcát.

Az anyai arcok mellett egy bölcs királyi arc, Salamonnak az arca ragyog. Isten csodálatos bölcsességgel ajándékozta meg ezt a királyt. S nyomban lehetősége is nyílik bölcs ítélettelre. Két asszony súlyos, peres ügyét kell intéznie. Isten semmit sem ad Övéinek cél nélkül, a táltumhoz feladatot is jelöl. Salomonnak megadta a bölcsességet, de azt a feladatkört is, amiben áldásosan használhatta ezt az ajándékot. Így a király kifigyeli a két asszony szívének érzelmeit (23—25). Olyan próbát tesz, amin elválnak az érzések. A megfigyelését és a felülről való vezetés eredményeit azonnal felhasználja az igazság érdekében (27). A király cselekedete, ítélete megmutatta, hogy nem veszett el benne az az isteni adomány, ami lényegesen fontos egy nemzet irányításában! (28) Vajon nincs kihasználatlan életünkben az az adomány, amit Istentől nyertünk? Nem hever paragon gyülekezeinkben sok áldott tehetség?

Az anyai arcok közül igénk előbb egy eltorzult anyai arcot mutat meg nekünk. Ez az anya gondatlan (19) és vigyázatlan. Ráfeküdt gyermekeire és az megfulladt. Nincs nálunk gyermekeink életét illetően valamiféle „szellemi ráfekvés”? Nemtörődömség, erőszak, rossz tulajdonságaink átplántálása, megerőltető munka, haszontalan féltékenységek... Otthonunk gyermekeink testi, lelki és szellemi képességeinek a gyakorlótere? A legegyszerűbb játék is beletartozik képességeink a kibontakoztatásába! „A kis gyermek pedig növekedik és erősödik lélekben, teljesedve bölcsességgel, és az Istennek kegyelme van rajta” (Lk 2:40). De csak ott, ahol erre a családi fészék is zavartalan lehetőséget nyújt!

Ez az anya brutális módon ellopja a másik anya élő gyermekét, s az ő halott gyermekét felteti annak helyébe (20). Nem egy értékes tárgyat lopott el, hanem azt, ami a világon a legértékesebb, egy ártatlan emberi életet. Nincs az a kincs, amiért az igazi édesanya oda tudná adni gyermekét, hiszen megszámlálhatatlan érzelmi szállal kötődik hozzá! Vajon hány édesanyának lopják el és ölik meg gyermekét a napjainkban dúló háborúkban?

Ez az anya erőszakos (22). Amikor társa, a másik anya rájön a cserére, nem hogy bűnbánattal jóvá tenné a rosszat, hanem erőszakoskodik. Inkább perre megy, mert nem mőköd meg benne az anyai szív! Ki tudta önala jobban, hogy az élő gyermek a másik anyáé? Hiszen ő vette el! Brutális cselekedetért nem vadolja a lelkiismeret!

Ez az anya teljesen érzéketlen volt a másik anyával és élő gyermekével szemben (23b). A fájdalom tette fásultt? Lehet! A király kardot hozat, s parancsol szolgálaink: vág-

játok ketté az élő gyermeket! Fele az egyiké, fele a másiké legyen! Az odahozott kard pengéje az anyák arcára veti a fényt. Az édesanya arcán leírhatatlan fájdalom jelenik meg, a másik anya arcán káröröm suhan végig. Ez utóbbi hagyáná, hogy ostobaságának, tisztátalan anyai érzéseinek még egy másik gyermek is áldozatul essék: se az anyám, se a tiéd ne legyen, vágjátok ketté! Ó, ez a kőkemény fáslú szív hányszor kínoztta volna meg ezt a gyermeket, ha csak egyszerűen neki ítéli Salamon! Ez az eltorzult anyai arc — a mostoha anya arca!

Az igazán értékes és áldott vonások az édesanya arcán leihatók fel! (27) Ez az édesanya ismeri gyermekét (21b). A legkisebb testi, lelki és szellemi elváltozást észreveszi. Megkapó kis történetet mondott el valaki. Egy tudományos kutatásban elfoglalt édesapa felesége kérésére elmegy a bölcsődébe gyermekéért. Hazaviszi a csöppseget, aki útközben is, de otthon is csak sírdogál. Nem találja fel magát. Az édesapa alig győzi már várni munkából érkező feleségét. S ahogy az belép az ajtón, első szavai ezek: nem tudom, mi van ezzel a gyerekkel, attól a perctől kezdve, hogy elhoztam, állandóan sír. Az édesanya ránéz a gyermekre, s megszólal: nem is csoda, ki tudja a tied hol sír! Az édesanya azonnal észreveszi a változást... a cserét...

Ez az édesanya minden erejét latba vetve küzd gyermekeért (17—21). Ennek a harcnak most azt a fázisát mutatja be az Ige, amikor érte harcol az édesanya. Közbenjár érte a királynál... A hívó édesanyák ezt a közbenjárást ma Jézus Krisztusnál teszik... A gyermekeink jövőjéért folyó harcunknak egy másik fázisa az, amikor ellene harcolunk. Vagyis a benne feltámadó gonosz ellen! Mert ahogy nőnek gyermekeink, úgy bontakoznak ki a bűnre való hajlamaik. Aki tud gyermekeinek gonoszait ellen harcolni, az Ige szerint a pokolból menti ki őket (Péld 23:13—14)! A szeretetünkért való harc legkiegyensúlyozottabb fázisa az, amikor a kísértésekkel, bűnnel és próbákkal szemben vele együtt küzdünk! A legtitkosabb kérdéseiket és problémáikat tárják fel ebben a fázisban gyermekeink. Ilyenkor az igényük már az, hogy barátként, testvérként térdeljünk velük az Úr elé, egyenrangú felekként (ha nem is egyenértékű) beszéljessünk velük, tanácsoljunk őket.

Ez az édesanya tud lemondani gyermeke érdekében (26a). Kinek akar itt kedvezni? A másik asszonynak? Dehogyan! Annak nincs igaza! Nem is érdemli meg, hogy javára dőljön el az ügy! Önmagának akar kedvezni? Hiszen ha lemond, így akkor sem lesz az övé a gyermek, hanem a másik asszonyé. Mi vezeti őt ebben a meglepő fordulatban? A szeretet! Azért mond le ebben a válságos helyzetben gyermekéről, mert jobban szereti gyermekét, mint önmagát! — Menynyi ilyen lemondás jön egy édesanya életében? Amikor tanítatja, jövőjét igazgatja, formálja, lemond róla az otthoni munkában, pedig talán már „jobbkeze” lenne! Lemond a segítségéről gyülekezeti alkalmak, ének- és zeneórák, a lelki szolgálatok érdekében, hogy gyermeke életében előtérbe kerüljön az, Akit ő is szeret, szolgál és imád — Jézus Krisztus! Salamon döntését az édesanya érzései megkönnyítik: adjátok ennek, mert ez az ő anyja! Igazi édesanyává a szeretet tesz! Az édesanyai arc — az önfeláldozó szeretet arca!

Pócsik Béla

MINDENNAPI IGE

Május 18. Pünkösdhétfő, Róm 8:1—13.

A Lélek törvénye alatt. — Heti elmélkedésünk vezérgondolata: Az igazság győzelme. Ma reggel azért imádkozunk, hogy ez az igazság mindeken előtt bennünk jusson győzelemre. Az igazság itt Isten akaratát jelenti. Ervényre jutását két erő befolyásolhatja: a Lélek munkálkodása bennünk, valamint a magunk engedelmsége. E tizenhárom igeverben tizenháromszor találkozunk a Lélek kifejezésével. Ahogy ily módon az igazságszav lényege a Lélek (lélek, lelki), úgy legyen életünk lényege is Isten Lelkének irányító ereje. Legfőbb törvényünk, útmutatónk a Szentlélek. Aki ilyen törvény szellemében él, nem ütközik meg soha.

Esti ige: ApCs 2:37—47.

19. Kedd. Neh 4:1—5.

A csúfolódók széke átkot terem. — Az igazság ellensége a hamisság, az igazak ellenségei a gonoszok. Az építők éjjel-nappal a megrongált falakat építik, a gáncoskodók pedig gúnyolódhatnak és áskálódhatnak. Valahogy így van ez azóta minden építésnél. És ez a legszomorúbb, hogy azok gáncoskodnak, akiknek éppen a falakon lenne a helyük. Te melyik táborhoz tartozol? Sértődötten, visszavonulva bírálgod azokat, akik munkálkodnak, kifogásolod eredményeiket, kritizáld jószándékukat, vagy résztveszel képességeid szerint az építésben, Isten országa ügyének előbbvitelében? Az igazság ellenségei Isten ellenségei.

Esti ige: Lk 6:12—19.

20. Szerda. Józ 1:1—9.

„Törvényéről gondolkodj!” — Anynyira gazdag ez az igazságszav, annyira tömör, ugyanakkor olyan világos, érthető, hogy a gyermek is talál benne megjegyezni valót. Csupán egy gondolatot emeljük ki: „gondolkodjál arról éjjel és nappal”. Minél többet foglalkozunk valamivel, annál inkább bevésszük gondolatvilágunkba. Ehhez természetesen figyelem is szükséges. Isten Igéjét mindig figyelmesen olvassuk és hallgassuk, és legyen állandóság ige-

tanulmányozásunkban. Ha nincs kezünkben a Biblia, próbáljuk felidézni azokat a gondolatokat, amelyek elménnyel jelentettek az igazságszav olvasása, illetve hallgatása közben. Vessük szívünkbe Isten szavait.

Esti ige: Lk 13:10—17.

21. Csütörtök. Péld 3:31—35.

„Az igaznak lakhelyét megáldja”. — Az igazság, egyenesség útján haladva néha meglassulnak lépteink, és hajlandók vagyunk a zsoltárossal így keseregni: „irigykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencsáját” (Zsolt 73:3). Ha a hamisság útján járunkra tekintünk, v lóban meglepő gondatlan magabiztosságuk. Am ha útjuk végét nézzük, megdöbbenünk: mülő örömkért örök boldogságukat vetették oda. Az igazakat Isten oltalmazta, megtartja őket a próbák között is. Áldása az igazak lakhelyére száll, titkait kijelenti nekik, „a szellemeik pedig át kedvességet, a bölcsék tisztességet örökölnék”.

Esti ige: ApCs 28:1—10.

22. Péntek. Jób 8:11—17.

A gonoszok birodalma, mint a pókháló. — Élt az ókorban egy Epikuros nevű filozófus. Tanításának lényege e két szóban összefoglalható: Carpe diem! — ami magyarul annyit jelent: Ragadd meg a napot! A szószerinti értelmezésén túl pedig azt jelenti, hogy csak a mával törődj, élvezd a jelenet, szakítsd le minden pillanat virágát, ne gondold a holnappal, a jövővel. — Az ilyen gondolkodásra mondja az Ige, hogy szétfoszlik, mint a pókháló. Mi, hívők, nem csak a mának élünk, hanem gondolunk és készülünk a jövőre is. Nem csak a földi dolgokat látjuk, hanem mennyei hazánkat is, ahová igyekszünk eljutni Isten kegyelme által.

Esti ige: Jn 9:1—12.

23. Szombat. ApCs 23:23—35.

„A gonoszok terve elvész”. — Pál apostol ellen gonosz tervet kohlak ellenségei. Több mint negyven ember elhatározza, hogy addig nem esznek és nem isznak, míg meg nem ölik. Isten

azonban áthúzza számításukat. Pál nővérenek fia tudomást szerez az összeesküvésről. A gonosz terv meghiúsul, Isten ígérete valóra válik: „Mert miképpen bizonyított tételle az énfelőlem való dolgokról Jeruzsálemben, azonképpen kell néked Jeruzsálemben bizonyítást tenned!” (23:11). Az Úrnak van hatalma elveszejteni a gonoszok tervét, diadalra juttatni gyermekei szolgálata által szent ügyét. Higgyünk benne élő hittel, bízzuk rá életünket.

Esti ige: Mk 1:35—45.

24. Vasárnap. Zsolt 1:1—6.

Az igazság győzelme. — Mint fáradt vándor a friss forrásvizet, úgy issza lelkünk e tiszta tanítást. Üdít, erősít, vigasztal, újabb magasságok felé mozdít. Érdemes az igazak útját járni. Isten áldásainak kibeszélhetetlen bőségében lesz részünk mindazoknak, akik az ő törvényében gyönyörködnek éjjel és nappal. Gyönyörű ígéret ez: „Minden munkájában jó szerencsés leszen”. Kapcsoljunk ehhez egy újszövetségi igeverset: „Annak okáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítétek föl!” (Zsid 12:12). Haladjunk bátran az Úr útján, engedelmeskedjünk intéseinek, le ne vegyük szemünket soha a célról.

Esti ige: ApCs 3:1—10.

25. Hétfő. Zsolt 115.

„Megemlékezik mirőlünk”. — Megbízhatatlan az anyagból készített bálvány. Pillanatnyilag talán segít (múló földi javak, pénz, erő, szépség), ráépíteni egy életet azonban nem érdemes. Akkor hagy cserben, amikor a legjobban szükség volna segítségére. Isten az egyetlen erőforrás, aki soha nem hagyja cserben a benne bízót. „Megemlékezik mirőlünk és megáld minket” — mondja a hívő. Nem vagyunk nagyon földhözragadtak? Nem a mulandókban reménykedünk inkább, mint mennyei Atyánkban? Leiki Izrael, mind, akik félték az Urat, „az Urban bízottak; az ilyenek segítése és pajsza ő”. „Órá bízom magamat”.

Esti ige: Róm 10:13—17.

26. Kedd. 3 Móz 25:23—28.

Az Úré a föld és lakója. — Csodálat tölti el szívünk, amint kitárul előttünk a világ megszámlálhatatlan titka, szép-

sége, gazdagsága. Az alkotások nekünk az Alkotóról beszélnek. Minden nagyszerű jelenség mögött Istent látjuk. Mindolattal imádjuk a Teremtőt, aki mindent szépen és bölcsen alkotott. Magasztaljuk szent nevét, hogy az embernek is helyet biztosított a csodálatos világban. Köszönjük meg, hogy mindent megtett az ember boldogságáért. Mi vétkeztünk ellene, megzavartuk e világ rendjét, ő azonban kegyelmes volt hozzánk, értünk adta önmagát Jézus Krisztusban, az ő egészültől fiában.

Esti ige: 2 Tim 1:15—18.

27. Szerda. Jób 10:8—17.

Teremtő és teremtménye. — A Szentírás többször is használja a fazekas hasonlatot a teremtet Isten szemléltetésére. Világos, egyszerű kép ez, félreérthetetlenül jelzi az embernek Alkotójához való viszonyát. Tragédiához vezet, amikor megfélemedezik az ember erről. A hatalomvágy ősi kísértés. Sokan engedelnek neki. A szív, az értelem könnyen gögössé lesz. Olykor még Istennél is nagyobbnak képzei magát az ember. Kihagyja őt számításából, nem törődik törvényeivel, akaratával. Ne feledjük soha: „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad”.

Esti ige: 2 Thes 3:1—5.

28. Csütörtök. Jer 5:20—25.

Isten hatalma és népének engedelmsége. — Aki már látta a vihartól felkorbácsolt Balatont, az ún. „magyar tengert”, van fogalmuk arról, mekkora erő a víz és a szél. S mekkora lehet az óceánok dühe! — S a tengerek haragjának, a viharok tombolásának, az elemek féktelenkedéseinek Isten határt szab, és azok engedelmeskednek erejének. A teremtmények között az ember az egyetlen, aki Isten törvényeit figyelmen kívül akarja hagyni, aki megpróbál ellenszegülni az Alkotó akaratának. — Tanuljunk alázatot a tengertől, a viharoktól, a természet hatalmas jelenségeitől, melyek mind engedelnek annak, aki működésüknek határt szabott.

Esti ige: 1 Thes 1:1—5.

29. Péntek. És 45:7—12.

Jaj annak, aki Alkotójával perbe száll! — A perben haragos felek állnak szemben egymással. Ésaiás próféta kemény beszéddel dorgálja népét, mert az szembeszáll, perre megy a Minden-